

Megbocsátó Istenünk

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Nehémiás 9; Dániel 9:4-19; Róma 5:6-8; Kolossé 1:16-17

„Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer” (Péld 28:13).

A sátoros ünnep (szukkot) végén a vezetők ismét összegyűjtötték a népet. Eddig ünnepeltek, most viszont ideje volt visszatérni ahhoz, amit félbehagytak: az Isten előtti bűnvalláshoz és bűnbánathoz.

Igen, a vezetők valóban mondták korábban az embereknek, hogy ne szomorkodjanak, ne bánkódjanak tovább a vétkeik miatt. Ez azonban nem jelenti, hogy a kesergés és a bűnvallás szükségtelen volna. Az ünneplés után vissza is kellett térniük a kellő bűnbánat gyakorlásához.

Az események itt bemutatott módja nem jelzi feltétlenül, hogy az örömeink és a bűnök megvallásának mindig ebben a rendben kell történnie, de arról sincs szó, hogy állandóan fordított sorrendet kellene tartani. Általában előbb gyakorlunk bűnbánatot, majd utána ünneplünk, de az is lehet, hogy először kellene ünneplnünk Istent az életünkben. Hiszen Róm 2:4 verséből megtudjuk, hogy *„az Istennek jósága”* az, ami *„megtérésre indít”*. Tehát Isten *jósága* az, aminek dicsőítésre és ünneplésre kell készítenie, miközben arra is emlékeztet, hogy szükségünk van a megbocsátására, a megtisztító és újjáteremtő hatalmára.

BÖJTÖLÉS ÉS ISTEN TISZTELETE

Miért különült el a nép az idegenektől Neh 9:1-3 versei szerint?

Nehémiás mindent megtett azért, hogy az emberek szemében az ünnephez öröm kapcsolódjon, ekkor azonban ő vezette a nép böjtölését. Isten előtt megalázták magukat, hamut szórtak a fejükre és zsákruhába öltöztek. Az idegenek nem voltak részesek Izrael kollektív bűnében, ezért az izraeliták elkülönültek tőlük, hangsúlyozva, hogy a saját bűneikre kérnek bocsánatot. Elismerték nemzetük bűnösségét, ami miatt fogságba jutottak.

Közösségi imáik és bűnvallásaik mutatták, hogy mélységében megértették a bűn természetét. Haragudhattak volna, hogy mivel atyáik mindent elrontottak, az egész nép fogságba került. Esetleg hosszasan panaszkodhattak volna vezetőik döntései és a korábbi nemzedékek istentelen volta miatt, amiért végül csak egy kis csoport tért vissza. Ám a gyűlölködés és a sérelmek sorolása helyett alázattal, bűneiket megvallva fordultak Istenhez.

Neh 9:3 verse szerint az Úr törvényének könyvéből olvastak a nap negyedrészeiben, egy másik negyedrészen megvallották a bűneiket és imádatlan borultak le Isten előtt. Ez volt a *Tóra* harmadik felolvasása. A *Tóra* olvasása a bűnvallás központi eleme, hiszen az igazságra kell alapozni, ami pedig Istentől jön. Amikor olvassuk a Bibliát, Isten magához von bennünket, a Szentlélek pedig így jobban szólhat hozzánk és taníthat. Az Ige igazsága formálja a gondolkodásunkat és értelmünket, bátorít és felemel. Azért is keseregtek és sírtak az izraeliták, mert ha Isten szent színe előtt időzünk, végre meglátjuk az Ő szépségét és jóságát. Csodáljuk, hogy a világmindenség Teremtője lehajol hozzánk, méltatlan teremtményeihez. Így értjük meg, hogy nélküle az életünk mit sem különbözne lelki elődeinktől. Csak úgy válhatunk azzá, amivé lennünk kell, ha Isten munkálkodik az életünkben.

Olvassuk el Dán 9:4-19 szakaszát! Hogyan vonatkoztatható ma ránk is Dániel imája? Mi a tanulság ebből nekünk – egyénileg és közösségileg egyaránt?

AZ IMA ELEJE

A bibliai felolvasásra válaszul a nép hosszú imádságban vette számba Isten jótéteményeit, illetve Izrael hűtlenségének történelmét. Ez inkább prédikáció volt, mint ima, és szinte minden verséhez található egy párhuzamos rész másutt a Bibliában.

Milyen fő témákra összpontosítottak először Neh 9:4-8 szakaszában? Miért?

Az imádság kezdetén a nép áldja Istent, különösen a nevét. A héber kultúrában a név több volt pusztán megszólításnál, a személyiséget, az identitást jelezte. Isten nevének dicsérete azért fontos, mert bemutatja a világnak, hogy az Úr neve méltó a dicsőítésre, a tiszteletre, hiszen a világmindenség Teremtőjének a neve. A Teremtő Isten imádatával kezdődik az ima, aki *életet ad mindenkinek* (Neh 9:6; lásd még Kol 1:16-17). Az itt szereplő ige jelenti még azt is, hogy „életben tart”.

A mindenség Teremtője választott ki egy embert, Ábrahámot, aki csak abban volt különleges, hogy „*A szívét hozzád hűnek találtad*” (Neh 9:8, RÚF). Ábrahámnak nem volt mindig elég hite, de amikor Isten arra kérte, hogy mondjon le a fiáról, nem habozott (lásd 1Mózes 22. fejezet). Megtanulta a hűséget, persze nem egyik napról a másikra, hanem hosszú ideig Istennel járva. A héber gondolkodás szerint a „szív” az értelmet jelöli. Vagyis Ábrahám hűségessé vált gondolataiban és tetteiben, és Isten ezt elismerte.

Az imádság első néhány kifejezése úgy szólítja meg Istent, mint 1) a Teremtőt, 2) a Megtartót és 3) aki betartja ígéreteit. A nép először is arra emlékezett, hogy kicsoda az Úr valójában: hűséges Isten, aki megteremtett, megtartja életünket és mindig teljesíti nekünk tett ígéreteit. Ez a gondolat segít az életünket összhangba hozni vele. Így tanulhatunk meg bízni benne még a legnehezebb helyzetekben is, amikor azt érezzük, hogy távol van tőlünk, mintha nem törődne a nehézségeinkkel.

Miért alapvető a hitünk szempontjából a Teremtő Istenről szóló tanítélet? Vajon melyik hittétel fogható ehhez? Hiszen Isten ebben azt is elrendeli, hogy minden hetünk egy hetedrésszében emlékezzünk meg teremtő voltáról.

A MÚLT TANULSÁGAI

Mennyiben tér el az imádság előző részétől Neh 9:9-22 szakasza?

Isten jóságának és hűségének dicsőítése után az imában rátérnek az izraeliták hűtlenségére Egyiptomban és a pusztai vándorlás idején. Felsorolják, hogy Isten mi mindennel ellátta őket, az őseik sajnos mégis öntelten, makacsul viselkedtek, az Úr kegyelmes tetteit tiszteletlenül fogadták.

A bűnvallás és a megtérés fontos lépése, hogy az ember elismerje a kudarcát és őszinte tisztelete hiányát. E versek ugyan régmúlt korok embereiről szólnak, de tagadhatatlan, hogy kivétel nélkül mindenkinek problémája van ezekkel a kérdésekkel.

Természetesen itt lép be az evangélium, a mi esetünkben éppen úgy, mint ahogyan az övékben. Bűneink megvallása nem ment meg bennünket, ezt egyedül Krisztus értünk vállalt áldozata érheti el. A bűnvallás és a bűnbánat nekünk fontos, méghozzá alapvetően. Szükségünk van rá, hogy elismerjük: egyedül Krisztus igazíthat meg bennünket. „Amikor megtérés és hit által személyes Megváltónkként fogadjuk el Krisztust, az Úr megbocsátja bűneinket és elengedi a törvényszegésért járó büntetést. Ekkor a bűnös igaz személyként áll Isten előtt, elnyeri a Menny támogatását és a Szentlelken keresztül közösségbe kerül a Fiúval és az Atyával” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 3. köt., Budapest, 2010, Advent Kiadó, 172. o.).

Mivel Isten jósága arra késztet, hogy bevalljuk a bűneinket és megtérjünk belőlük, el kell határoznunk: az Ő erejével el is hagyjuk azokat!

Összegezve: Izrael keménynyakú volt, Isten szeretete azonban hatalmas. Az Úr csodáira visszatekintve felidéztek, hogy mennyi mindent tett értük a múltban, és továbbra is gondjukat viseli a jelenben meg a jövőben is. Ezért volt olyan fontos, hogy a nép mindig emlékezzen Isten történelmi tetteire. Amikor erről elfeledkeztek, akkor kerültek bajba.

Idézzük fel Isten különleges tetteit a saját életünkben! Amikor valamilyen nehézségbe ütközünk, hogyan találunk vigaszt ezekben az emlékekben? Hogyan tanulhatunk meg még jobban bízni Isten jóságában, amikor egészen elcsüggedünk és félünk a jövőtől?

A TÖRVÉNY ÉS A PRÓFÉTÁK

Hogyan mutatja be az izraelitákat Neh 9:23-31 szakasza Isten „nagy jóvoltával” (Neh 9:25) szemben?

Az imádságnak/prédikációnak ez a szakasza felvázolja, hogy milyen volt az életük Kánaánban, amikor Izrael elfoglalta az Isten által nekik adott országot.

Készen kaptak földeket, városokat, gyümölcsösöket és mezőket, de mindezt magától értetődőnek vették. „*Ették és megelégedtek, meghíztak*” (ÚRK) – olvassuk a 25. vers végén. Csak néhány esetben fordul elő a Bibliában a *meghíztak* kifejezés (5Móz 32:15; Jer 5:28), de minden alkalommal negatív értelemben.

Talán „*gyönyörködtek*” Isten nagy jóvoltában (25. vers), de nem Isten jelentette számukra az igazi örömet, inkább csak az, amit kaptak. Attól még nyilván nem lesz szoros kapcsolata az embernek Istennel, ha mindene megvan. Sokszor gondoljuk, hogy „bárcsak az enyém lenne ez vagy az, akkor boldog lennék!” Az izraeliták mindent megkaptak Istentől, de sajnós az azok feletti „öröm” csak csökkentette a szeretetüket iránta. Gyakran megeshet, hogy inkább az ajándékokra figyelünk, miközben megfeledekezünk az Adományozóról, pedig ez végzetes hiba!

Ez persze nem jelenti azt, hogy ne örülhetnénk annak, amit Istentől kapunk. Az Úr kifejezetten akarja, hogy örömmel leljük az ajándékaiban, csakhogy a dolgok miatti öröm nem garantálja az Istennel való kapcsolatot. Sőt, ha nem vigyázunk, éppen azokba botolhatunk bele!

Ebben a fejezetben viszont a vezetők megvallották hűtlenségüket Istennel szemben. Történelmüket áttekintve konkrétan megnevezték népük vétkeit. Egy pár szempont kiemelkedően fontosnak tűnik, mivel ismételten szóba kerül: 1) Izrael elvetette Isten törvényét és 2) üldözték a prófétákat.

Más szóval ekkor felmérték, hogy döntően fontos Isten törvénye, mint ahogyan a prófétái is, ha fejlődni akarnak istenfélő népként és egyénenként. Az imádságban szintén erre a következtetésre jutottak: „*pedig ha valaki megtartja azokat, él általuk*” (Neh 9:29, ÚRK) – ez közvetlen idézet 3Móz 18:5 verséből. Azt emeli ki, hogy a Lélek szólt a próféták által. Isten azért adta a parancsolatait, hogy bővülő életünk legyen, prófétái elküldésével pedig ennek az igazságnak a megértésére akart vezetni bennünket. Mindannyiunk számára az a döntő kérdés, hogy mit kezdünk ezekkel az ajándékokkal.

DICSÉRET ÉS KÖNYÖRGÉS

Olvassuk el Neh 9:32-38 verseit! A bűnbánó imádság végén mire kerül a hangsúly?

Az ima ismét dicsőíti Istent azért amilyen: nagy, hatalmas, csodálatos, aki megtartja szövetségét és kegyelmes. Őszintének tűnik, ahogy Isten jóságáról szólnak.

Kérést is terjesztenek Isten elé, szövetség formájában, ezt részletesen közli a 10. fejezet. Mire vonatkozott a kérésük?

„Most azért, ó Istenünk, nagy, erős és félelmetes Isten, aki hűségesen megőrzöd a szövetséget, ne kicsinyeld le mindazt a nyomorúságot, amely utolért minket” (Neh 9:32, ÚRK).

Közösségük köteles volt adót fizetni a rajtuk uralkodó királyoknak. Az izraeliták kis táborát minden oldalról elnyomás sanyargatta, amibe belefáradtak. Zsarnoki uralmak váltották egymást felettük, ezt kellett elszenvedniük, és már enyhülésre vágytak.

Érdekes módon „szolgáknak” nevezik magukat – népük hűtlenségének körvonalazása után végül ezzel a kifejezéssel utalnak magukra. A szolga természetesen engedelmeskedik a felette állóknak. Ez a szóhasználat is érzékelteti, hogy felismerték: olyan módon kell tisztelniük az Urat, amit az előttük járók nem tettek meg. Így akarták kifejezni, hogy szeretnének hűségesek lenni hozzá és parancsolataihoz. Szolgáiként kérték, hogy lépjen közbe értük.

Ezsdrás és Nehémiás közössége azt mondta akkori állapotáról, hogy *„nagy nyomorúságban vagyunk”* (Neh 9:37), hasonlóan az egyiptomi sanyarú körülményeikhez (Neh 9:9). Imájukban magasztalták Istent azért, mert látta, hogyan szenvedtek Egyiptomban, nem siklott át felette. Ezért kéri, hogy lépjen közbe ismét, amint a múltban tette, még ha nem is érdemlik meg, hiszen senki nem volt hűséges közöttük – sem a királyok, sem a papok, sem a próféták és az atyák sem. Egyedül Isten kegyelmére és irgalmára hagyatkoznak, nem önmagukra vagy az őseik tetteire, és remélik, hogy az Úr közbelép értük.

Hogyan tükröződik Róm 5:6-8 verseiben az, amit az izraeliták Istentől kértek? Milyen vigaszt találunk az ő kérésükben és abban, amit Pál fejtett ki a Római levélben?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Bűnvallomás” c. fejezet, 29-32. o.

Neh 9:25 versében a héberek elmondták, az elődeik hogyan „gyönyörködének” Isten nagy jóvoltában. Ennek a kifejezésnek ugyanaz a gyöke, mint az Éden névnek „*az Éden kertjében*” (1Móz 2:15). Talán az lenne a legjobb fordítás, hogy *édenizálták magukat* – ha létezne ilyen szó.

Az evangélium helyreállítás, tehát ugyan mi szimbolizálhatná jobban a végső, igazi helyreállítást, mint az Éden? Isten azért hívta el a héber népet és vitte őket az ókori világ keresztútjaira, hogy a bűnbe süllyedt világban a lehető legjobban tükrözhesse az Édent. A lehetőség megvolt még a fogság és a visszatérés után is. „*Mert megvigasztalja az Úr Siont, megvigasztalja minden romjait, és pusztáját olyanná teszi, mint az Éden*” (Ézs 51:3).

Igen, a nép örült az Úr által megígért anyagi áldásoknak, amelyek az édeni bőségre emlékeztettek – már amennyire a jólét lehetséges a bűnös világban. Ez így rendjén is volt, örülniük kellett mindennek. Isten olyannak teremtette meg a világot, hogy az emberek élvezhessék, és az áldásait elnyerő ókori Izrael ezt is tette. Nem az volt a bűnük, hogy „gyönyörködtek” Isten nagy jóságában, hanem hogy közben elfeledtek az Úrról (Ez 23:35), akinek a jó voltát élvezték. Az áldásokat tekintették a végcélnak, ahelyett, hogy eszközt láttak volna bennük az igazi célhoz: hogy bemutassák Istent a környezetükben élőknek.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „*Amely pedig a tövisek közé esett, az az, aki hallja az igét, de e világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az igét, és gyümölcsöt nem terem*” (Mt 13:22) – mondta Jézus. Mit értett azon, hogy „*a gazdagságnak csalárdsága*”? Hogyan kapcsolódik ez a héten tanulmányozott bűnbánó imához?
- 2) Gondolkozzunk még a teremtésről szóló tanon! Figyeljük meg Nehémiás 9. fejezetének imájában: szinte a legelején szól arról, hogy az Úr a Teremtő és a Fenntartó! Mennyire fontos tehát ez a tanítás a hitünk szempontjából?
- 3) Hogyan tarthatunk kellő egyensúlyt, elismerve öröklött bűnösségünket, ugyanakkor nem engedve, hogy Sátán ezzel elcsüggedjen és a hitünkötől való elfordulásra készteszen?

REMÉNYIK SÁNDOR:

GYÓGYÍTS MEG!

*„Gyógyíts meg Uram, akkor meggyógyulok!
Szabadíts meg, akkor megszabadulok!
Mert Téged dicsőítelek!”*
Jeremiás 17:14

Én Istenem, gyógyíts meg engemet!
Nézd: elszárad a fám, a testem-lelkem fája...
De épek még a gyökerek talán.
A tompa, tunya tespedés alatt,
Gyökereimben érzem magamat,
És ott zsong millió melódiám.

Én Istenem, gyógyíts meg engemet!
Hiszen – nem is éltem igazában.
Csak úgy éltem, mint lepke a bábban,
Csak úgy éltem, mint árnyék a fényben:
Rólam gondolt roppant gondolatod
Torz árnyékaképpen.

Egy kóbor szellő néha-néha
Valami balzsamillatot hozott.
Akkor megéreztem: ez az élet,
S megéreztem a Te közelléted.
S maradtam mégis torz és átkozott.

Én Istenem, gyógyíts meg engemet.
Én szeretni és adni akarok:
Egy harmatcseppért is – tengereket.
S most tengereket látok felém jönni,
És nem maradt egy könnyem – megköszönni.